

Sygn. akt V CSK 728/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa A. P. i M. P.

przeciwko J. O. i A. O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 13 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 786/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powodów kwotę
1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwani wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 sierpnia 2014 r., którym Sąd Apelacyjny - na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 5 października 2012 r. - zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zamiast kwoty 73 595,11 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 czerwca 2010 r. zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powodów kwotę 57 077,47 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 czerwca 2011 r., a w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Powołując się na obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdzili, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące oceny umów najmu zawartych w dniach 12 grudnia 2004 r. i 25 stycznia 2007 r., sprowadzające się do wyjaśnienia kwestii, czy umowę najmu z 2007 r. należy traktować jako powstanie

odrębnego stosunku prawnego, czy jako modyfikację stosunku najmu istniejącego od 2004 r. i w związku z tym w jaki sposób należy liczyć bieg terminu przewidzianego w art. 677 k.c. Poza tym wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd niewłaściwie ocenił podmiot, który powinien zwrócić nakłady poczynione przez powodów.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie sprostali tym wymaganiom. Trzeba przypomnieć, że w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy rozpoznawał już skargę kasacyjną, na skutek której wyrokiem z dnia 8 maja 2014 r., V CSK 375/13, uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego oddalający powództwo z dnia 25 lutego 2013 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, a w uzasadnieniu dokonał wykładni prawa i zajął stanowisko w kwestii legitymacji procesowej. W skardze kasacyjnej od wyroku wydanego w wyniku ponownego rozpoznania sprawy skarżący nie sformułowali istotnego zagadnienia prawnego, a jedynie wyrazili własną ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego sprawy i postawili pytania, z których wynika, że chodzi im wyłącznie o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi -

bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe. Skarżący nie przytoczyli argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżących przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).